

Розділ 1

Стіві не ходила в чорному. Воно їй не пасувало. Було значно зручніше в білому (а якщо точніше – білому шеф-кухаря), але навряд чи могла одягти таке на похорон. Хоча вона й підозрювала, що тітка Пегг зрозуміла б дотеп, якби Стіві так прийшла.

Підступили сльози, і вона спробувала заштовхати їх назад, пригадуючи останні слова тітки Пегг.

– Не сумуй, золотце, – сказала Пеггі. – Я готова йти. В мене було довге життя, та ще й нічогеньке таке. Життя для того, аби жити і помирати, Стіві – одного без іншого не буває.

– Ш-ш-ш... – відповіла Стіві. – Ти не помреш. Я тобі не дозволю.

Тітка з присвистом випустила слабкий сміх.

– Не тобі вирішувати, дороженька. А тепер не кисни і зроби мені послугу.

Сльози котилися по обличчю Стіві, коли вона сказала:

– Що завгодно.

– В тебе для цього лише один шанс, то й живи так, як треба, інакше я повернуся й стану приви́дом, який тебе переслідуватиме.

Після цього Пегґ, здавалося, пірнула в себе і повільно згасла.

«Як я можу не сумувати», – задумалася Стіві, двадцятьє після тієї жахливої ночі. Пегґ була для неї бабусею, значно більше, ніж її власній будь-коли вдавалося.

«Шкода, що мама так не вважала», – подумала вона, кидаючи погляд на матір, яка стояла поруч. Правду кажучи, її мати радше нудилася, аніж сумувала. Хейзел вважала похорон Пегґі обов’язком, не більше, чимось таким, через що варто пройти і забути.

На мить її мати почала їй дуже не подобатися. Та й до сестри просто зараз вона не відчувала особливої прихильності. Ніхто з її родичів не хотів тут бути (не те, щоб хтось і колись дійсно хотів бути на похороні), але ці двоє особливо не відчували потреби висловити свої співчуття; вона підозрювала, що вони робили це лише про людське око. Врешті, ніхто з них не цікавився тіткою Пегґ, доки вона була жива, тож чому Стіві взагалі очікувала, що вони поводитимуться якимось по-іншому тепер, коли стара пані померла, – було взагалі не зрозуміло.

Карен прихилилася до неї збоку, і Стіві безсило посміхнулася. Принаймні її подрузі було не байдуже до тітки Пегґ, хоча вона навіть не була її родичкою.

Карен прошепотіла:

– Гарна служба. Тітка Пегг могла б тобою пишатися.

Цього разу сльози таки покотилися. Тітка Пегг могла б нею пишатися, чи не так? Притулок для літніх, у якому тітка Пегг провела останні шість місяців свого життя, рекомендував проводити служби у каплиці поряд. Стіві задумувалася, і не раз, чи притулок збудували біля каплиці не задля забезпечення преподобного стабільним притоком клієнтів. Вона обрала маленьку церкву поряд з колишнім будинком її тітки. Стара будівля майже губилася поміж квартирних будинків і офісів, але Стіві знала, що Пеггі ходила туди час від часу, і щоразу – на Різдво. Крім того, досі було з декілька людей, які пам'ятали стару пані і хотіли піти на похорон, не будучи змушеними подолати для цього пів Лондона.

Мати нічого не робила, лише нарікала на вартість катафалків, чого Стіві взагалі не розуміла, бо за них не брали помильну оплату, і Хейзел не платила з власної кишені. Пегг залишила достатньо грошей, аби компенсувати вартість похорону. Принаймні її мати була послідовною, визнала Стіві, бо вона й тут бурчала про дорожнечу, особливо квітів. Навіть зараз, Стіві могла поклястися, її мати все спопеляла поглядом. Але Стіві була непохитною – Пеггі любила квіти, тож вона була рішуче налаштована не скупитися. Це було єдиним, що вона могла зробити для своєї

тітки, крім того, щоб розвіяти її прах за вітром. Але про це вона намагалася зараз не думати...

– Тримай, – мати увіпхнула їй у жменю носовичок. – Спробуй не нюхати.

Стіві, нахмурившись, прийняла його. Карен обійняла Стіві за плечі, доки служба наближалася до завершення – співали останній гімн. Боже, Стіві страшенно сумуватиме за буркотливою старою. Що їй ще робити суботніми ранками?

З тих пір, як Пегг довелося жити в притулку для літніх через дедалі гірше здоров'я і загальну слабкість, Стіві відвідувала її по суботах. Вона завжди привозила старій приємну дрібничку, чи дві, книги з бібліотеки (брала не більше однієї за раз, бо через погіршення зору Пегг мусила просити когось прочитати їй) і букет квітів.

Принаймні мені не потрібно хвилюватися про її будинок, подумала Стіві. Вже було достатньо того, що їй довелося розбирати ті нечисленні речі, які Пегг взяла з собою до притулку. Варто віддати належне старій пані: коли Пегг зрозуміла, що не зможе дбати про себе (Стіві запропонувала переїхати до неї, але Пеггі була неохотною – вона не хотіла, аби Стіві її доглядала), вона загодила власні справи дивовижно швидко й успішно.

То була одна з рис, яку Стіві любила в Пеггі, – її незалежність. Якщо стара жінка могла зробити це сама – вона робила. «Я не хочу бути тягарем» –

її улюблений вислів, і колись він неймовірно драгував. Наче тітка Петт взагалі могла бути тятарем!

Було прикро, що решта її сім'ї не ставилася до Петт так само. Її мати та сестра, здавалося, не мали для старої часу. Варто визнати, мати колись запрошувала її на різдвяний і пасхальний обіди, але то було жестом доброї волі – не більше. Наскільки Стіві було відомо, з того часу, як Петті перебралася до притулку для літніх людей, мати навідала її всього раз, а Ферн не навідувала взагалі – її сестра, здавалося, абсолютно забула про існування тітки.

Ну ось – все закінчилося. Стіві боялася цього дня з того часу, як управитель притулку повідомив по телефону, що тітка Петт відходить, і якщо вона хоче попрощатися, то варто не гаяти часу і негайно приїхати. Зрештою, Стіві була втішена, що тримала тітчину руку і сказала, що любить її, коли старенька зробила останній подих.

Єдине, про що вона шкодувала, – це те, що їй не вдалося зробити більше. Зважаючи на те, скільки часу шеф-кухарю доводилося працювати, та ще й ресторан розташований на іншому краю Лондона, було важко зустрічатися з Петт частіше, ніж щосуботи. Принаймні Петті знала, як сильно Стіві її любила, і це її заспокоювало.

Розділ 2

– Скільки? – здавлено вигукнула Стіві, розбризкуючи чай по підборіддю. Вона, гучно цокнувши, опустила чашку на блюдце. – Це не може бути правдою! – Її очі розширилися від шоку. – Чи може?

Доволі похилого віку джентльмен, що щільно дивився на неї з-за на менш похилого віку письмового стола, кивнув, один раз, в очах – блискітки. Це було тому, що вона купилася на жарт, чи тому, що йому було приємно поділитися гарною новиною? Вона відчайдушно сподівалася на друге. Будь ласка, нехай це буде правдою!

– Ви впевнені, що не помилилися з іменем? Петті Лештрі? – запитала Стіві.

Ще один кивок.

– Але у неї не було ніяких грошей – лише достатньо, аби поховати її. Вона зберігала свій «похоронний фонд», як сама його називала, у вазі на підвіконні, – Стіві ніжно посміхнулася.

– Вона очевидно мала більше, ніж ви вважали, – сухо підмітив нотаріус.